Ἀληθινὲς ἱστορίες

Ἄν ἤμουνα «κύριος... Ἀρμόδιος»

Γιὰ νὰ καταφέρῃ ἕνας νέος στὴν ἐποχή μας νὰ πιάσῃ δουλειὰ καὶ νὰ πάψῃ νὰ εἶναι βάρος στὴν οἰκογένειά του καὶ παράσιτο τῆς κοινωνίας, πρέπει: πρῶτον, νὰ ἔχῃ μέσον, δεύτερον νὰ ἔχῃ μέσον, τρίτον νὰ ἔχῃ μέσον καὶ τέταρτον καὶ σπουδαιότερον, ἄν δὲν ἔχῃ μέσον μὴ σκοτώνεται τσάμπα καὶ χαλάει ἀπὸ πάνω γιὰ χαρτόσημα καὶ πιστοποιητικά. Θὰ πάνε ἄδικα.

Γιὰ νὰ καταφέρῃ μία νέα στὴν ἐποχὴ μας νὰ πιάσῃ δουλειὰ καὶ νὰ πάψῃ νὰ ἐνοχλῇ τὸ μπαμπὰ γιὰ νὰ τῆς πάρῃ κραγιὸν, ποῦδρες, κρέμες καὶ λοιπὰ εἴδη σοφατίσματος, οἱ περισσότερες ἐκεῖ τὰ χαλάνε, εἶναι πιὸ εὔκολο. Προσόντα: Πρῶτον λιγώτερες οἰκονομικὲς ἀπαιτήσεις δεύτερον νὰ εἶναι ὄμορφη καὶ τσαχπίνα καὶ τρίτον ἄν δὲν εἶναι ὄμορφη καὶ τσαχπίνα, νὰ ἔχῃ μπαμπὰ διευθυντή.

Γι' αὐτὲς ἀκριβῶς τὶς παραπάνω αἰτίες ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ πληθύνονται στὸν τόπο μας τὰ καφενεῖα, τὰ σφαιριστήρια καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ....ήρια πού προάγουν τοὺς νέους μας καὶ τροφοδοτοῦν τὴν κοινωνία μας μὲ τεντυμπούδες, μὲ διαρρῆκτες καὶ γιὰ τί ὄχι καὶ μὲ δράκους, ἢ ἀναδουλειὰ κάνει πολλὰ πράγματα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πληθύνονται οἱ γυναικωνίτες στὶς διάφορες ὑπηρεσίες ἰδιωτικὲς καὶ δημόσιες.

Ἀποτέλεσμα: Οἱ ἐπισήμως ἀγεγνωρισμένοι ἄποροι στὴν Ἑλλάδα, στοὺς πέντε ὁ ἕνας.

Αὐτὴ λέγεται πρόοδος!! Κρίμα πού δὲν ζοῦν οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν προγονοι γιὰ νὰ μᾶς καμαρώσουν.

Αὐτὰ σκεφτόμουνα κείνη τὴ μέρα, καθισμένος στὴν καρέκλα τοῦ γραφείου μου, ἀγανακτημένος καὶ λυπημένος γιὰ ὅ,τι γίνεται καὶ πάσχιζα νὰ βρῶ τὸν τρόπο ν' ἀποχτήσω αὐτὸν τὸν τίτλο τοῦ «ἀρμοδίου» μπᾶς καὶ κατορθώσω τίποτε.

—Ἄϊντε Νεοκλῆ μοῦ ἔλεγε ἀπὸ μέσα μου μιὰ φωνὴ, ἀπόχτησὲ τον ἔστω γιὰ λίγο καὶ κάτι θὰ καταφέρῃς ἐσύ, σὲ ξέρω καλά.

Τρόπος ὅμως ἐπίσημος δὲν ὑπῆρχε καὶ μιὰ καὶ ἤμουνα μόνος μου καὶ κανεὶς δὲν μὲ ἄκουγε ἀνέβηκα γρήγορα τὰ σκαλοπάτια κι' ἔφτασα μέχρι νὰ γίνω ἀουλευτής. Γιὰ πιὸ πάνω δὲν μπόρεσα γιατὶ χρειαζότανε ἄδεια ἀπὸ τὸν κυρ' Κώστα κι' αὐτὸς ἔλειπε στὴν Ἄγκυρα. Τὶ νὰ σᾶς κάνω δὲν εἴσαστε τυχεροί!!!

Καὶ μ' αὐτὸν ὅμως τὸν τίτλο πού καταδέχτηκα νὰ δώσω στὸν ἑαυτόν μου, ξεκίνησα μὲ θάρρος γιὰ νὰ λύσω μιὰ καὶ καλὴ τὸ πρόβλημα.

—Φανήηηη, τὸ παπιὸν μου, φώναξα στὴν γυναῖκα μου, σὰν ἔφθασα σπίτι.

—Ποιὸ παπιὸν Νεοκλῆ μου.

—Αὐτὸ πού μοῦ ἔστειλε ὁ Σπῦρος ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καϋμένη.

—Ναὶ Νεοκλῆ μου, πάρτο, καὶ τὸ ξεκρέμασε ἀπὸ τὴ ντουλάπα καὶ μοῦ τὸ δωσε.

Ὕστερα παιδευτήκαμε καμμιὰ ὥρα γιὰ νὰ τὸ δέσουμε καὶ στὸ τέλος τὸ πῆρα στὸ χέρι. Ὁ κυρ' Ἀνδρέας πού πουλάει στὴν ὁδὸ Μαιζῶνος ἀνδρικὰ εἴδη ἀνέλαβε νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ αὐτὴ τὴ σκοτούρα. Παρ' ὅλο ὅμως πού παρακολουθοῦσα ἐπίμονα πάλι δὲν κατάλαβα πῶς τὸ ἔδενε. Μὲ φάγανε ἐκεῖνες οἱ στροφὲς καὶ οἱ κόμποι.

Ἱκανοποιημένος ὅμως γιὰ τὸ ὕψος μου ξεκίνησα καὶ φαίνεται ὅτι θὰ παραήμουνα ἐπιδεξιτικός, γιατὶ ὁ κύριος διευθυντὴς τῆς Ὑπηρεσιαζόταν μπῆκα καὶ τοῦ συστήθηκα (ὡς ἀρμόδιος τοῦ ὑπουργείου Ἐργασίας) τσακίστηκε νὰ μὲ ἐξυπηρετήσῃ.

—Κύριε διευθυντὰ τοῦ εἶπα τέλος μὲ ὕφος σοβαρὸ, πρέπει νὰ βρεθῇ μιὰ διέξοδος. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἐργάζωνται ἐδῶ μέσα τριάντα γυναῖκες, ὅπερ σημαίνει, ὅτι τριάντα ἄνδρες κοπροσκυλᾶνε στὰ καφενεῖα, ὅτι τριάντα οἰκογένειες δυστυχοῦν, ὅτι τριάντα γάμοι πιθανὸν νὰ ἀναβάλωνται καὶ ὅτι τριάντα ἄλλες ὑποθέσεις μένουν πίσω, κατάλαβες ; Πᾶρε σὲ παρακαλῶ χαρτὶ καὶ μολύβι καὶ πᾶμε.

Μπήκαμε λοιπὸν σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη κοπέλλα ἄρχισα τὶς ἐρωτήσεις:

—Ἡ δεσποινὶς παρακαλῶ;

—Κυρία, μοῦ ἀπήντησε μὲ τρόπο πού ἔδειχνε ὅτι ἐθίγη, κυρία Πίτσα Γεωργίου Ψαθῆ καὶ ἔκρυψε θιαστικὰ κάτι στὸ γραφεῖο της πού ἔμοιαζε σὰν λίμα.

—Λοιπὸν κυρία Ψαθῆ, συνέχισα, εἴσαστε ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴ δουλειὰ σας;

—Κύριε ἀρμόδιέ μου ὄχι βέβαια καὶ πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ τί νὰ κάνουμε (τὴν καϋμένη δὲν ἤτανε εὐχαριστημένη).

—Δηλαδὴ πόσα κυρία μου;

—Κάνα δύο χιλιάδες τὸ μῆνα, βάλε καὶ κάτι δῶρα καὶ κάτι ὑπερωρίες καὶ κάτι ἄδειες, δόξα σοι ὁ Θεὸς, ὅτι πῆς γιὰ τὰ περιττὰ μας ἔξοδα.

—Καὶ ὁ σύζυγος;

—Ὁ Γιῶργος μου; Ἀ! αὐτὸς ἐπιχειρηματίας εἶναι, λεφτὰ ἐγάζει, ἔχει ἀναλάβει τὰ ὑπόλοιπα.

—Καὶ γιατὶ ἐργάζεσθε κυρία μου, ἀφοῦ ὁ Γιῶργος σας ἐγάζει λεφτὰ ;

—Μπάαααα κύριε ἀρμόδιε, δὲν εἴπαμε, γιὰ τὰ περιττὰ μας!!

Ἀγριοκύτταξα τὸν κύριο Διευθυντὴ, τοῦπα γράφε καὶ προχώρησα στὴ δεύτερη.

—Ἡ κυρία; παρακαλῶ.

—Δεσποινίς, μοῦ πέταξε κατάμουτρα τὴ λέξη, καὶ συνέχισε: Δεσποινὶς Λέλα Μούτρη ἐτῶν 22.

—Δεσποινὶς Λέλα, συγνώμην γιὰ τὴν ἀπροσεξία μου ὁ μπαμπὰς τί κάνει;

—Καλὰ εὐχαριστῶ.

—Δὲν ἀντελήφθητε δεσποινὶς Λέλα, τί δουλειὰ κάνει ἤθελα νὰ πῶ.

—Ἀ!, διευθυντὴς στὴν Ἑταιρεία.

—Καὶ σεῖς γιατὶ ἐργάζεσθε;

—Ἐμ τὶ νὰ κάνω στὸ σπίτι κύριε ἀρμόδιέ μου, βαρέθηκα, πιάτα θὰ πλένουμε τώρα; Δὲν τὸ πήρατε χαμπάρι ὅτι ἡ γυναίκα ἔχει τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ τὸν ἄνδρα;

—Μπά, δὲν τὄξερα! Ἀπὸ πότε ; Ἀπὸ τότε πού ἀρχίσατε νὰ πηγαίνετε φαντάροι, ἀπὸ τότε πού γυρίσατε ἀπὸ τὸ μέτωπο μὲ κομμένα πόδια, ἀπὸ τότε πού ἀναλάβατε νὰ λύσετε τὸ πρόβλημα τοῦ «τὶ θὰ φᾶμε αὔριο» ἢ ἀπὸ τότε πού φορέσατε μακρὺ ἐφαρμοστὸ παντελόνι; καὶ συνέχεια τράβηξα ἕνα Ἔεεεε, ἐρωτηματικὸ καὶ θυμωμένο, ἐνάμισυ μέτρο.

Ἡ δεσποινὶς Λέλα κατσούφιασε, καὶ τὸ βούλωσε, ὁ κύριος διευθυντὴς ἔγραψε χωρὶς νὰ χρειασθῇ νὰ τὸν ἀγριοκυττάξῃ καὶ προχώρησα στὴν τρίτη, τὴν τετάρτη μέχρι καὶ τὴν τελευταία.

Ὅταν γυρίσαμε στὸ γραφεῖο του καὶ θάλαμε τὰ χαρτιὰ κάτω, εἴδαμε ὅτι ἀπὸ τὶς τριάντα οἱ εἴκοσι πέντε καὶ νὰ τὶς διόχναμε δὲν θὰ τοὺς ἔδρωνε τὸ αὐτί.

—Τὸ ἄκουσες κύριε ὑπουργὲ τῆς Ἐργασίας; Μέχρι τὸ ἀπόγευμα εἶχα συγκεντρώσει ἕνα σοβαρὸ «ρεθμὸ θέσεων πού τὶς κατεῖχαν αὐτὰ τὰ ἀδύνατα ὄντα καὶ ὑπελόγισα ὅτι οἱ μισοὶ ἄνεργοι θὰ μποροῦσαν νὰ ἀπορροφηθοῦν ἀπὸ τὶς διάφορες ἐπιχειρήσεις ἄν ἤμουνα ἐγὼ ὑπουργὸς.

—Τὶ θὰ ἔκανα; Τίποτε τὸ σπουδαῖο κύριε ὑπουργὲ μου. Θὰ ἔβγαζα μιὰ διαταγὴ καὶ σ' ἕνα μῆνα θὰ εἶχανε πάει ὅλες ὅσες δουλεύουνε γιὰ τὰ περιττὰ τους στὰ σπίτια τους γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ πλέξιμο ἐκεῖ, καὶ στὴ θέση τους θὰ τοποθετοῦσα νέους πού θράζει μέσα τους ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὀρεξις.

—Μὴ φαντασθῆτε κύριε ὑπουργὲ μου ὅτι εἶμαι μισογύνης. Ἱρὸς Θεοῦ ὄχι. Ἄνθρωπος παντρεμμένος εἶμαι, κι' ἄν μποροῦσα θεμπρνχ κι' ἄλλη

Νὰ δουλεύουνε δὲν λέω, οἱ γυναῖκες, ἀλλὰ τότε μόνον ὅταν ὑπάρχῃ περίσσευμα ἐργασίας καὶ ὄχι σήμερα πού ἡ ἀνεργία ἔχει καταντήσει ἀγιάτρευτη πληγή.

—Τὶ εἴπατε;

Κ. Βρ—ς

Ἐπιστολαί

Ἀναγνώστης μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς ἀξιοσημείωτα, τὰ ὁποῖα, εἶμαι βέβαιος, θὰ τύχουν τῆς δεούσης προσοχῆς:

Κύριε Κ. Βρ—ς

Παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν κατωτέρω ὑπόδειξίν μου μὲ τὴν ὁποίαν, ἄν νομίζετε ἀσχολεῖσθε εἰς τὴν στήλην σας:

Εἶναι καθ' ὅλα ἐπαινετὴ ἡ Τροχαία γιὰ τὶς προσπάθειές της νὰ μᾶς βάλῃ σὲ τάξι, πρᾶγμα πού δείχνει πολιτισμὸν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀσφάλειάν μας μεγάλως προστατεύει. Σὲ ἕνα σημεῖο ὅμως μᾶς ἄφησε ἀνεκπαίδευτους, πρᾶγμα πού μοῦ ἔκαμε κατάπληξιν πρὸ ἡμερῶν ὅταν τὸ ἀντελήφθην πόσην ἀξίαν ἔχει καὶ πόσο πίσω μᾶς φέρνει ἡ μὴ ἐφαρμογή του. Τοῦτο εἶναι ἡ μὴ τήρησις τῆς «οὐρᾶς» εἰς τὰς στάσεις τῶν λεωφορείων.

Τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα θέλησα μὲ τὴν οἰκογένειά μου νὰ πᾶμε στὸ Ρίον. Ἐπήγαμε εἰς τὴν ἀφετηρίαν τῶν λεωφορείων στὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη μόλις ἔφευγε τὸ διὰ Ρίον λεωφορεῖον στὰς 5 καὶ 30 καὶ ἔτσι ἐμείναμε ἐκεῖ διὰ νὰ πάρωμε τὸ ἑπόμενον τῶν 6 μ. μ. Ὥπως εἶναι ἐπόμενον, εἴμεθα ἐκ τῶν πρώτων πού περιμέναμε νὰ φύγουμε μετὰ μισὴ ὥρα καὶ πιάσαμε τὸ «στέγαστρο». Ἐν τῷ μεταξὺ μαζευότανε κόσμος καὶ ὅταν φάνηκε τὸ λεωφορεῖον, τὸ τί ἔγινε, δὲν περιγράφεται. Τὸ λεωφορεῖον κατελήφθη ἐξ ἑφόδου ἀπὸ τοὺς χειροδύναμους ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τοὺς πάσης μορφῆς θρασεῖς ἐξυπνάκηδες καὶ ἀναιδεῖς μαντράχαλους, πού μόλις ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἦλθαν ἢ πρὸ ἐλαχίστων λεπτῶν, οἱ ὁποῖοι κεβάλησαν κυριολεκτικὰ στὸ σέβρκο τοῦ ὑπομονετικὰ ἀναμένοντος κοσμάκη ὁ ὁποῖος ἢ τσουβαλιάστηκε ὄρθιος ἢ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸ τσαλαπάτημα καὶ τοὺς καυγάδες ἀποτραβήχτηκε στὴν ἄκρη—ὕστερα ἀπὸ πολλὴ ὥρα ἀναμονὴ—καὶ ἔμεινε ἔξω γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ σπίτι του.

Κατόπιν αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται νὰ εἶναι πρωτοφανές, ὀρθὸν εἶναι νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ «οὐρὰ» στὶς κεντρικὲς στάσεις, πρᾶγμα πού θὰ δείχνῃ σεβασμὸ στὸ δικαίωμα τοῦ προηγουμένου καὶ νὰ λείψῃ τὸ βάρβαρον τσαλαπάτημα καὶ οἱ καυγάδες. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς οὐρᾶς πιστεύω πῶς δείχνει μιὰ πολιτισμένη καὶ φιλόνομη κοινωνία.

Εὐχαριστῶν
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΣΟΥ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

Γνωστοποιεῖται συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 1369 τοῦ Α.Κ. ὅτι ὁ Γεώργιος Κάλογερόπουλος τοῦ Δημοσθένους καὶ τῆς Γλυκερίας τὸ γένος Σπηλιωπούλου γεννηθεὶς καὶ κατοικῶν ἐν Πάτραις καὶ ἡ Ἕλλη Τατάκη τοῦ Νικολάου καὶ τῆς Νίνας τὸ γένος Μπαλτοπούλου γεννηθεῖσα ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ κατοικοῦσα ἐν Ἀθήναις, μέλλουσι νὰ ἔλθουν εἰς Γάμον τελεσθησόμενον ἐν Πάτραις.

Μικρὰ νέα

Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν, ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Τουρισμοῦ καὶ Περιηγητικῆς Λέσχης, διοργανωθεῖσα ἑορτὴ τῶν Ἀνθέων εἰς τὴν πλατεῖαν Ὑψηλῶν Ἀλωνίων προχθὲς Σάββατον.

—Ἡ κοσμοπλημμύρα πού κατέκλησε ὁλόκληρον τὸν χῶρον τῆς θαυμασίως ἐξωραϊσθείσης πλατείας, ἐξεφράσθη εὐμενέστατα γιὰ τὴν φιλοπρόοδο καὶ κατὰ πάντα ἐπαινετὴ προσπάθεια ἀμφοτέρων καὶ ηὐχήθη ἡ συνεργασία αὐτὴ νὰ συνεχισθῇ πρὸς τὸ γενικώτερον συμφέρον.

—Σοβαρὰ ἔλλειψις ἐνδιαφέροντος παρατηρεῖται ἐκ μέρους τοῦ Δήμου, διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως.

—Καὶ λέγομεν ἐνδιαφέροντος, διότι ἢ δαπάνη ἐπισκευῆς, ἢ μᾶλλον καλύψεως ὠρισμένων λάκκων εἰς κεν τρικώτατα σημεῖα τῶν ὁδῶν εἶναι μηδαμινή.

—Ἀντιθέτως ὅμως εἶναι παγίδες κινδύνων διὰ τοὺς πεζοὺς, διότι τὰ διερχόμενα αὐτοκίνητα πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν φθάνουν σύριζα στὰ πεζοδρόμια μὲ κίνδυνον συγκρούσεων καὶ δυστυχημάτων.

—Ἐν ὄψει τοῦ ἐπερχομένου θέρους πάρα πολλοὶ εἶναι οἱ συμπολῖται, πού ἰδίως τὰς Κυριακὰς συνωθοῦνται εἰς τὰς ἀφετηρίας τῶν λεωφορε[ων μὲ προορισμὸν τὰς γύρω ἐξοχάς.

—Παρετηρήθησαν ὅμως πλεῖσται παραβάσεις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως κατὰ τὴν ἐπιβίβασιν ἐπ' αὐτῶν καὶ ἐδημιουργήθησαν πάμπολλα ἐπεισόδια μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν.

—Τὸ Τμῆμα Τροχαίας πρέπει ἀπὸ τοῦδε νὰ λάβῃ τὰ ἐνδεικνυόμενα μετρα πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐκτρόπων τα ὁποῖα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνωνται σὲ μιὰ πολιτισμένη πόλη ὅπως ἡ Πάτρα.

—Ἡ ἀνέγερσις τοῦ πρώτου οὐρανοξύστου στὸν κόσμο ἀπὸ γυαλὶ, τελεῖωσε στὴν Πέμπτη Λεωφόρο στὴ Νέα Ὑόρκη.

—Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κτιριου (28 ὀροφοι), πού στεγάζει τὰ γραφεῖα τοῦ ἐργοστασίου ὐαλουργίας «Κόρνιγκ Γκλάς», οἱ τοῖχοι εἶναι ὅλοι ντυμένοι μὲ γυαλὶ.

ο ✿ ο

ΠΩΛΕΙΤΑΙ θέσπα εἰς ἀρίστην κατάστασιν καὶ τιμὴν εὐκαιρίας. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ο ✿ ο

Ἀγοράζω διάφορα ΑΡΧΕΙΑ, ΒΙΒΛΙΑ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, Παλαιὰ χαρτιὰ καὶ Σακκοῦλες Τσιμέντου ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 47

Ἐπικαιρότητες

ΝΑ ΦΤΙΑΞΩΜΕ ΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Ἀρκετὸ καιρὸ ἀπουσίασα ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ τῆς ἐφημερίδος, πού μοῦ κάνει τὴ τιμὴ νὰ φιλοξενῇ τὴ συνεργασία μου. Τόσο μάλιστα, πού νὰ μὴν δικαιολογοῦμαι, ἄν δὲν ὑπῆρχαν βέβαιαι διάφορες ἀπασχολήσεις, ἐπαγγελματικὲς κυρίως. Σήμερα λοιπὸν ἔρχομαι ὀρεξάτος νὰ ἐπικοινωνήσω ξανὰ μὲ τοὺς ἀναγνώστες μου, κυνηγώντας ὅπως πάντα τὴν ἐπικαιρότητα, μιὰ καὶ τραβᾶει τὸ περισσότερον ἐνδιαφέρον τῆς ζωῆς μας, μὲ τὸ πρῖσμα τοῦ ἀμερόλυπτου παρατηρητοῦ.

Στὸ χρόνο πού τρέχει, κάτι φαίνεται νὰ γίνεται στὴ πόλη μας. Θὰπρεπε ὅμως νὰ γίνωνται πιὸ πολλά. Ἄλλα ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν ἀπὸ καιρὸ ἀναγγελθῆ, ἄλλα ἄν κι' ἔχουν ἀρχίσει περιμένουν ὁλοκλήρωση, κι' ἄλλα....τὰ πιὸ πολλὰ ἴσως βρίσκονται στὴν ἀφάνεια. Γνώρισμά μας δὲν εἶναι ἡ μεμψιμοιρία. Τὴν ἀπεχθανόμαστε ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιβάνι. Ὅ,τι στραβὸ βλέπουμε μᾶς ἐρεθίζει καὶ μᾶς προκαλεῖ. Ὅ,τι καλὸ μᾶς ἐνθουσιάζει καὶ μᾶς χαροποιεῖ. Καὶ τῆς χαρᾶς ἀπόσταγμα εἶναι ἡ ἰκανοποίηση πού νοιώθουμε ἀντικρύζοντας τὴ σημερινὴ πλατεῖα τῶν Ὑψηλῶν Ἀλωνίων. Ὁλότελα διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ παλιὰ φτιαγμένη μὲ γοῦστο καὶ στοργή. Μὲ ὡραίους κήπους, θεαματικὸ συντριβάνι, φαντασμαγορικὸ φωτισμό. Μιὰ πλατεῖα συγχρονισμένη πού φέρνει τὴ σφραγίδα τῆς τελειότητος, ἔργο κι' αὐτὸ τοῦ ἀπερχομένου ἐκουσίως, ὕστερα ἀπὸ μακρὰ θητεία, δημοτικοῦ ἄρχοντος.

Τέτοια ἔργα μᾶς γιομίζουν ἀπὸ αἰσιοδοξία, τόσο ἀπαραίτητη γιὰ τὴ προκοπὴ καὶ τὴν ἐξέλιξη ἑνὸς τόπου.

Ναί, νὰ αἰσιοδοξοῦμε, ἀλλὰ καὶ ν' ἀγωνιζόμαστε! Χωρὶς ἀγῶνες τίποτα δὲν ἐπιτυχάνεται κι' αἰσιοδοξία καταντάει τότε ἀφηρημένη ἔννοια.

Μιὰ ματιὰ ὅμως στὴ βιτρίνα τῆς Πάτρας μᾶς ἀναγκάζει νὰ γευθοῦμε τὴν ἀπογοήτευση, δίχως νάμαστε προδιατεθειμένοι. Ἡ χαμωκέλα τοῦ παληοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ...μὲ τοὺς τσίγκους, ἡ παράγκα—καφενεῖο στὴ πλατεῖα Τριῶν Συμμάχων πλάστὸ ξεφτισμένο ἀρχοντικὸ τοῦ Μαλτέζου, τὰ χορταριασμένα οἰκόπεδα στὴ διασταύρωσῃ Ἀγίου Ἀνδρέου—Κολοκοτρώνη ἡ Ψαραγορά....μὲ τὰ ντουβάρια της, οἱ ὀγκόλιθοι....πού περιμένουν τὴν ἀποδάθρα ἀπὸ τὸ νέο σταθμὸ ὡς τὸ μῶλο τοῦ Τριάντη, κι' ἀναρίθμητα ἄλλα μᾶς ξαναφέρνουν χρόνια πολλὰ πίσω!...Καὶ νὰ σκεφτοῦμε, ὅτι γιὰ ὅλα αὐτὰ ἔχουν ριφθῆ ὡραῖες ἰδέες κι' ἔχουν ἴσως γίνῃ καὶ σχέδια, πού μένουν ὅμως... ἰδέες καὶ σχέδια!...

Ὅλες αὐτὲς οἱ πικρὲς σκέψεις ξεκινᾶνε ἀπὸ κάποια ἀφετηρία. Ἀπὸ τὴ χτυπητὴ ἀντίθεση πού παρουσιάζει τὸ τελευταῖο καιρὸ τὸ «κλειὸν ἄστυ». Γκρεμίζουνε ὁλόκληρα οἰκοδομικὰ τετράγωνα γιὰ ν' ἀνοίξουνε λεωφόρους. Καὶ δὲν ἔχουμε ἀντίρρηση, ὅτι ἡ πρωτεύουσα πρέπει νὰ ἐξωραϊσθῇ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ ἐπαρχία μιὰ καὶ δὲν συνεισφέρει λιγώτερα στὸν κρατικὸ προϋπολογισμό. Γιὰ νὰ αὐξηθῇ τὸ τουριστικὸ ἐνδιαφέρον στὴ χώρα μας, δὲν πρέπει νὰ στολίζουμε μονάχα τὴ βιτρίνα, οἱ ξένοι δὲν ἀρκοῦνται σ' αὐτή. Περιέρχονται ὅλα τὰ ἐπαρχιακὰ κέντρα. Κι' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἡ Πάτρα. Δυνατότητες γιὰ τουριστικὴ ἀξιοποίηση προσφέρει ἀναρίθμητες. Γιατὶ λοιπὸν ν' ἀγνοῆται συστηματικὰ ἀπὸ τὶς ἁρμόδιες κρατικὲς ὑπηρεσίες; Σὲ σημεῖο μάλιστα προκλητικῆς ἀδιαφορίας;

Ἀλλὰ τὸ θέμα δὲν ἐξαντλεῖται στὰ στενὰ πλαίσια ἑνὸς χρονογραφήματος. Θὰ συνεχίσουμε.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΚΟΛΑΓΙΤΗΣ

ο ✿ ο

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

Ι. Π. ΚΟΥΤΣΟΧΕΡΑ: «Ὁ Δεῖπνος τῆς Βηθανίας» (ποίηση)

Τοῦ κ. Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ὁ κ. Ι. Π. Κουτσοχέρας ὁ ποιητής, ὁ στοχαστής, ὁ διανοούμενος, ἀνήκει σὲ μιὰ ἰδιαίτερη κατηγορία πνευματικῶν ἀνθρώπων, τόσο ὀλιγάριθμη καὶ τόσο πολύτιμη γιὰ τὰ χρόνια πού ζοῦμε: εἶναι ἡ κατηγορία τῶν ἐργατῶν τῆς Τέχνης που μέσα τους ἔχουν βαθιὰ ριζωμένη τὴν πίστη στὸ ἀνθρώπινο ἰδανικό, πού καλλιεργοῦν αὐτὸ τὸ ἰδανικὸ καὶ πού τὸ ὑπερασπίζονται μὲ φανατικὴ εὐλάβεια.

Ἀπὸ τοῦτο τὸ σημεῖο ξεκινάει ὁλάκερη ἡ πνευματικὴ ὁδοιπορία τοῦ κ. Κουτσοχέρα, πού πάνου ἀπ' ὅλα μοιάζει σὰ μιὰ ἀδιάκοπη μάχη γιὰ νὰ κρατηθεῖ ἡ ἀνθρώπινη οὐσία ἀπόλευτη καὶ μὲ ἐσωτερικότητα θαυμαστή. Καὶ γιὰ τοῦτο ἀκριβῶς τὸ λόγο ὅλα τὰ κείμενά του, τὰ ποιητικά, τὰ πεζά, τὰ δοκίμια, εἶνε ἐμπνεύσεις καὶ ἐπιτεύγματα περσότερο τῆς καρδιᾶς, δίχως μὲ τοῦτο νὰ παύσουν νὰ ἔχουν μιὰ καθολικώτερη σκοπιμότητα καὶ ἀποστολή.

Μὲ τοῦτες τὶς σκέψεις διαβάζω τὸ τελευταῖο βιβλίο τοῦ κ. Κουτσοχέρα, ἕνα συνθετικὸ ποιητικὸ κείμενο μὲ τὸ γενικὸ τίτλο «Ὁ Δεῖπνος τῆς Βηθανίας» πού μαζὶ μὲ τ' ἄλλα ἀποτελεῖ καὶ μιὰ ἐκδοτικὴ ἐπιτυχία τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας». Βιβλίο ἐπίκαιρο γιὰ τὸ εὐλαβικὸ περιεχόμενο τούτων τῶν ἡμερῶν εἶνε καὶ μιὰ πολύτιμη καὶ ἐμπνευσμένη προσφορὰ στὴ γυναῖκα—σύμβουλο, ἕνας θερμὸς καὶ τρυφερὸς ὕμνος στὴ λυτρωτικὴ γυναίκεια παρουσία.

Ὁ κ. Κουτσοχέρας,πού τὸν κραδαίνει ἕνα βαθὺ θρησκευτικὸ συναίσθημα καὶ τὸν αὐτοαιχμαλωτίζει ἡ ἴδια ἡ εὐαισθησία τῶν στοχασμῶν του, ἀναμοχλεύει τὴν ἱστορία καὶ συντοράσσεται ἀπ' τὴν αἰωνιότητα καὶ τὴν ἀκατάλυτη προσωπικότητα τῶν βιβλικῶν προσώπων. Στὶς πράξεις τους καὶ στοὺς λόγους τους ψαχνεῖ καὶ βρίσκει τὶς καθιερωμένες ἠθικὲς ἀξίες τὶς προσαρμόζει στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ καιροῦ μας, ἔτσι πού στεριώνει θαρραλέα καὶ διακηρύχνει τὸ δικό του «πιστεύω».

Διαβάζεις τοὺς στίχους τοῦ κ. Κουτσοχέρα καὶ συγκινεῖσαι, χαίρεσαι καὶ γοητεύεσαι μὲ τὸν καθάριο λυρισμό τους, τὴ μουσικότητα καὶ τὴν ἁρμονία τους, μὲ τὴν αἰσθητική τους γενικὰ πληρότητα. Τόνοι ἁπαλοί, λαγαροί, τονισμένοι σ' ἕνα μοτίβο πού ἔχει ρυθμὸ πραγματικὰ ποιητικό, δίχως ὑπεσβολές, δίχως ἀκρότητες. Κ' ὅλα μαζὶ εὐαισθησία, σύμβολα, ἐξάρσεις, νεορωμαντισμός καὶ ἀνθρωπιά, συνθέτουν μιὰ ποίηση γύγενικιά, κρυστάλλινη, τρυφερή. Ἕνα ποιητικὸ κείμενο πού φτάνει ὁλόισα στὴν καρδιά σου.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

□

Εὔθυμα

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΟ:

Ο ΜΑΚ Τάϊς καὶ ὁ Ντάγκλας ἐρίσκονται σ' ἕνα καταφύγιο κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς βομβαρδισμοῦ. Βαθὺ σκοτάδι. Ὁ Ντάγκλας ἀκούει τὸ θρόϊσμα χαρτιῶν καὶ νερὰ νὰ τρέχουν καὶ ἀνήσυχος ρωτάει:

—Τὶ κάνεις Μάκ ἐπὶ τέλους.

—Ἐπωφελοῦμαι ἀπὸ τὸ σκοτάδι γιὰ νὰ ἐμφανίσω τὰ φίλμ μου.

ΜΙΑ κυρία ἐπισκέπτεται τὸν ψυχίατρο.

—Ὁ ἄντρας μου, γιατρέ μου τοῦ λέει μελαγχολικά, τρελλάθηκε. Νομίζει πὼς εἶναι ψυγεῖο.

—Μὴν ἀνησυχῆτε κυρία μου, αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο σοβαρό.

—Εἶναι γιατρέ μου, εἶναι, γιατὶ ὅταν κοιμᾶται μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ χαλᾶνε τὰ φαγητά.

Ἡ δύναμις τῆς πίστεως

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

Φαντασθεῖτε νὰ τεθῇ τὸ ἐρώτημα αὐτὸ σ' ἕναν πλοίαρχον μέσα στὰ πελάγη καὶ νὰ ἀπαντήσῃ, ὅτι δὲν ξέρει. Τὶ τρέλλα θὰ ἔλεγε κανεὶς νὰ λύσῃ τοὺς κάβους, ν' ἀφίσῃ τὶς ἀκτὲς καὶ νὰ ἀνοιχτῇ στὸ ἀχανὲς πέλαγος χωρὶς πορεία χωρὶς πυξίδα, χωρὶς προσανατολισμό! Ἂς μὴ σπεύσωμε νὰ καταδικάσωμε τὸν πλοίαρχον τοῦ παραδείγματός μας, γιατὶ θὰ δοῦμε, ὅτι αὐτὴν τὴν τρέλλα τὴν κάνουμε ὅλοι. Τὶ εἶναι ἡ ζωὴ μας χωρὶς προσανατολισμόν, χωρὶς σκοπὸν παρὰ μία πορεία πρὸς τὸ ἄγνωστο, μία πελαγοδρόμησις μέσα στὴ δείνη τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων θεωριῶν «χωρὶς ποτὲ ἕνα ἀπάνεμο μὲς τὴν ἀνεμοζάλη οὔτε ἕνα καταφύγιο στὴ βαρυχειμωνιά! «Ποιὸς ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου», ἀναρωτιόταν ὁ γίγας τῆς Ρωσικῆς λογοτεχνίας. «Πῶς πρέπει νὰ ζῶ, ποῦ ὑπάρχει τὸ ἀγαθόν; Διατὶ πρέπει νὰ ζῶ; Τὶ λόγον